

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 czerwca 2014 r.,

sprawy **W. M.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. oraz art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 stycznia 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 20 maja 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić skazanego W. M. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W. M. został uznany przez Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 20 maja 2013 r., za winnego popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. oraz art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 13 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając jednocześnie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 3 lipca 2012 r. do dnia 31 sierpnia 2012 r., przyjmując, że jeden dzień tymczasowego

aresztowania jest równoważny jednemu dniowi orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator, który wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy ustalone przez sąd okoliczności faktyczne zdarzenia, wina i społeczna szkodliwość czynu, rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, sposób życia przed jego popełnieniem oraz konieczność zapobiegnięcia jego powrotowi do przestępstwa uzasadniają wymierzenie kary proponowanej przez oskarżyciela publicznego, tj. kary 25 lat pozbawienia wolności. Stąd też w konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i wymierzenie kary 25 lat pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył także obrońca oskarżonego, który we wniesionej na jego korzyść apelacji podniósł zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez wadliwą, sprzeczną z zasadami określonymi w tych przepisach, dowolną ocenę materiału dowodowego, co spowodowało błędy w ustaleniach faktycznych powodujących przyjęcie, że oskarżony działał w zamiarze pozbawienia życia pokrzywdzonej oraz że znęcał się nad nią powodując określone obrażenia naruszając jej nietykalność cielesną i grożąc, podczas, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego do takich wniosków prowadzić nie powinna. W następstwie tych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 156 § 3 k.k. oraz uniewinnienie go od popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k., ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny orzeczeniem z dnia 28 stycznia 2014 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu W. M. karę pozbawienia wolności podwyższył do 15 lat i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

W wywiedzionej na korzyść skazanego kasacji obrońca podniósł zarzut rażącej obrazy prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

1. art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego i prawidłowego wnioskowania, z nieuwzględnieniem całości materiału dowodowego, dokonaną w ramach kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Okręgowego i podzielenie argumentacji tego Sądu w zakresie oceny zamiaru i celu działania oskarżonego i przypisania mu sprawstwa przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., czyli działania w zamiarze zabójstwa, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw z art. 7 i 5 § 2 k.p.k. w tym zakresie, prowadzi do wniosku, że czyn popełniony przez W. M. należy zakwalifikować z art. 156 § 3 k.k.;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. polegające na „nienależytym rozważeniu i odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu zawartego w apelacji prokuratora dotyczącego rażącej niewspółmierności kary orzeczonej przez Sąd II Instancji i niewykazania, że zarzut ten był zasadny zaś rażąca niewspółmierność kary nie wystąpiła.”

W związku z podniesionymi zarzutami obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego W. M. kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego

naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Na wstępie trzeba stwierdzić, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku.

Zarzut z pkt 1 kasacji jest *de facto* powtórzeniem zarzutu apelacji, do którego Sąd Apelacyjny odniósł się w swoim uzasadnieniu na k. 5 i następnych. Należy przypomnieć autorowi kasacji, że powtórzenie w skardze kasacyjnej zarzutów apelacji może być skuteczne wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna ich należycie i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., a w tym zakresie obrońca nie stawia Sądowi Apelacyjnemu zarzutu obrazy wymienionych przepisów. Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji nie potwierdza zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zakresie przypisania skazanemu sprawstwa z art. 148 § 1 k.k. i ustalenia, że działał on w zamiarze zabójstwa pokrzywdzonej E. P. Wydane orzeczenia poprzedzone zostały wszechstronną, wnikliwą i obiektywną oceną, w najmniejszym stopniu nie naruszającą zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k. Skuteczne posłużenie się zaś zarzutem obrazy art. 5 § 2 k.p.k., może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Na marginesie dodać tylko należy, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego, ale po stronie orzekającego sądu. O naruszenia tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd (i tylko sąd, jako organ orzekający) ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, postąpi sprzecznie z regułą wynikającą z omawianego przepisu, co w tej sprawie nie miało miejsca.

Sąd Apelacyjny uznał częściowo za zasadną apelację prokuratora w zakresie, w jakim podniósł on zarzut niewspółmierności orzeczonej wobec

skazanego W. M. kary pozbawienia wolności i zmienił w tej części zaskarżony wyrok podwyższając jej wymiar do 15 lat. Sąd zgodził się z prokuratorem, iż Sąd I instancji orzekając o karze nienależycie rozważył wszystkie okoliczności obciążające, mające wpływ na jej wymiar. Wskazał na fakt, iż skazany był już wielokrotnie karany, a przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach recydywy; jego dotychczasowy tryb życia był naganny, nadużywał alkoholu, stosował przemoc wobec innych, a zwłaszcza kobiet, zaakcentował brutalność działania skazanego wobec pokrzywdzonej, charakter jej obrażeń czy ich rozległość (k.6 uzasadnienia). Jednocześnie Sąd nie podzielił wniosku prokuratora o wymierzenie skazanemu kary 25 lat pozbawienia wolności uznając, iż ten nie wykazał istnienia przesłanek do orzeczenia tej kary, która *de facto* jest karą eliminacyjną i wyjątkową. Stąd też podnoszony przez obrońcę skazanego zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. (pkt 2 kasacji) jawi się wręcz jako nieporozumienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.